

Grenarna i vinträdet

Herrens egen beskrivning på sina trogna

Joh. 15:1-2

Jag är det sanna vinträdet och min Fader är vingårdsmannen. Var och en gren i mig som icke bär frukt, den tager han bort; och var och en som bär frukt, den rensar han, att den må bära mera frukt.

Vilken nåd att få höra Herren själv tala i en så viktig fråga! Den är visserligen viktig för alla tider, men dock särskilt i en sådan tid som denna. Å ena sidan är det en härlig tid, då det heliga pingst vädret börjar något allmännare susa över vårt arma land, och många själar börja här och där att vakna till omsorg om sitt eviga väl. Å andra sidan är det en betänklig tid, icke blott för de mångahanda lärdomsvädrarna i våra dagar, utan ock för den slapphet och världslikställighet, som på vissa orter vill intaga de kristna, nämligen där, vare sig den allmänna tonen blivit mildare, ja, sådan, att det nästan hör till modet att också vara gudaktig, och där genom ömsesidig jämkning de trogna och otrogna äro nära att sammansmälta, då »saltet mistat sin sälta» och nu »nedtrampas av människorna», så att man snart förgäter, vad som är sanning i Jesus. Det kan då vara av en särskild vikt att höra Herren Kristus förklara, huru »Guds rätta nåd» (1 Petr. 5:12) bevisar sig. Detta är dessutom för oss, som älska Guds ord, alltid ett mycket viktigt ämne.

Icke behöver man säga oss, att världen är stadd i det onda, att den fräcka, syndsäkra hopen går på den breda vägen till förtappelse; sådant hava vi snart förstått; utan vad som skulle kunna bringa oss i evig olycka, är detta fina, hemlighetsfulla förhållandet, att icke varje omvändelse är en sann omvändelse, icke all tro på Kristus en saliggörande tro, icke all förening med honom en sann och salig förening, utan att ibland de fromma finnas ock sådana, som skola varda fördömda. Det är därför så övermåttan viktigt att få se, varuti då skillnaden består mellan den äkta och falska kristendomen. Och det få vi här höra av Kristi egen mun. Varför skulle du ett ögonblick bry dig om någon kristendom, om du icke skulle höra Herren själv uti en så viktig fråga? Det är han själv, den avgörande domaren, som här säger: Var och en gren i mig - tänk: »en gren i mig» - som icke bär frukt, den tager han bort.

Om du nu är en medlem av de troendes samfund, men en sådan, som icke bär frukt, så är du ju här nämnd av honom, som sist skall döma. Skulle du icke då undersöka, vad det är att bära frukt, för att icke sist helt oförmodat bliva bortkastad? Har du icke så mycken gudsfruktan, att du med rädsla för ditt hjärtas falskhet och djävulens gamla list, ger akt på, huru Herren talar härom, så behöver du icke flera kännetecken; du kan redan veta, att du är tjugad, försoffad och bedragen av den gamle ormen.

Rätta kristna hava en fruktans ande, som gör, att de misstänka sig själva och vilja veta sanningen. Men kanske du, som läser detta, vet mycket väl, att du är en rätt kristen, så att ingen människa skall säga dig något. Men hör! Här talar dock han, som sist skall komma i himmelens sky och döma allt folk. Vilket förskräckligt tecken, om du kan tänka blott på andra och förgäta dig själv, då du hör Herren tala i en sådan fråga!

En annan åter, som läser detta, har kanske en sådan räddhågs och ovisshetens ande, att han aldrig kan vara riktigt viss om sin delaktighet i Kristus, utan svävar omkring med sina tankar på alla sina brister och menar, att varje brist är ett betänkligt tecken, och ger icke akt på, huru Herren talar, gör icke skillnad på vilka brister som äro dödstecken, och vilka icke äro det. O, att du kunde stanna vid dessa Kristi ord! Här säger han, vad som är till döds och vad som icke är det. Här kan du bliva viss i denna viktiga fråga.

Men se nu allra först, vilket övermåttan ljuvligt och tröstligt förhållande Herren här uppenbarar med själva bilden av vinträdet och grenarna - nämligen den innerliga förening, som äger rum emellan honom och hans trogna, då han säger: Jag är vinträdet, I ären grenarna; och åter: »Var och en gren i mig.» Vad kan vara

innerligare förenat än trädet och grenen? De äro ju i verkligheten en kropp, så att samma liv och safter gå genom stammen och alla grenarna ända till det minsta blad. Och en sådan förening har Herren sagt äga rum emellan honom och hans trogna. Då önskade jag kunna skåda in i hans hjärta och tankar, när han säger: I ären grenar i mig. Tänk, vad han därmed uttalat! Han sade ock uttryckligt: I mig, och jag i eder (v. 4). Och åter i sin bön till sin himmelske Fader, kap. 17:23: Jag i dem och du i mig.

Och detta sade han skulle gälla icke blott om apostlarna, utan om alla troende i världens alla tider, då han i v. 20-21 säger: »Men icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem, som genom deras ord skola tro på mig, på det att alla må vara ett, såsom du, Fader, i mig, och jag i dig, att ock de må vara ett i oss.» Är icke även detta sant, så är intet sant. Och nu säger han, att alla troende äro ett med honom. O, vilken härlighet! Han i oss! Han och vi äro ett! Se här den sanna kristendomens allraheligaste! Se här den stora hemligheten av en sann kristens liv! Det är icke blott att äga ett förråd av kunskap om Kristus och hålla allt för sant, icke heller att därtill lägga en from vandel, en kristlig verksamhet och många goda gärningar; utan huvudsaken är att stå i en innerlig förening med honom, såsom grenen med trädet.

Detta är den egentliga källan och kraften i all sann kristendom - såsom Kristus här säger: »Den som förbliver i mig och jag i honom, han bär mycken frukt. Såsom grenen icke kan bära frukt av sig själv, med mindre han förbliver i vinträdet» o. s. v. Det är denna hemliga källa, varav världen ej vet någonting. Därför kan hon icke heller förstå en sann kristen. Därför måste hon anse en kristens liv för ett ängsligt träldomsliv; ty hon vet icke dess grund, hon vet icke, att en kristen står i en innerlig förening med Herren.

Men - här blir nu fråga om, vem som verkligen står i denna förening med Kristus, och huru man skall med visshet veta det. Det är många, som berömma sig av, att Jesus bor i deras hjärta, och de tyckas där tala med honom, då de likväl tala blott med sina egna falska hjärtan och få tjugande svar av den gamle ormen, vilken gör dem så druckna av sitt söta gift, att de kunna svärja därpå, att det är Herren själv, som bor i deras hjärtan och ger dem de tröstliga svaren, då de likväl, om man prövar dem efter Kristi ord om grenarna, äro alldeles bedragna. Sedan finns det ock andra, som hålla sig strängare efter ordet, men likväl icke stå i förening med Kristus. Huru skall jag då veta, att jag icke är bedragen, utan står i sann förening med Herren Kristus? Här gäller det att giva akt på Herrens egna ord. Han har själv sagt det. Och kan man här i tiden tro vad som mest behagar, tro på sina egna tankar, så kommer dock en dag, då allt skall prövas i elden, och då det går, såsom Herren förutsagt oss. Nu, huru säger Herren? Så säger han:

Var och en gren i mig som icke bär frukt, den tager han bort; och var och en som bär frukt, den rensar han, att den må bära mera frukt.

Vi märka här först det fina, tankvärda, ja, förskräckliga ordet, att han säger: en gren i mig, då den likväl är sådan, att den icke bär frukt och skall »borttagas», avskäras och (v. 6) »kastas i elden att brinna»! Där hava vi åter Herren Kristi fina, fruktansvärda ord om den hemliga döden och det tjugande självbedrägeriet, varigenom en själ tyckes vara i förening med honom och likväl icke är det i sanning. Det är samma sak och samma talesätt, som när Herren beskriver »himmelriket» på jorden under bilden av ett »bröllop»; många böjds, men de flesta voro förhindrade av »köpenskap och jordagods» m.m., och likväl blev äntligen borden fullsatta med sådana, som antingen icke hade dessa hinder eller ock genomträngde dem; och bland dessa, som kom, var dock en man, d. ä. en hop, som blev kastad i mörkret utanför - blott för avsaknaden av »bröllopskläder».

Vi erinra beständigt, i avseende på detta bröllop, att det icke betecknar den stora allmänna församlingen av alla döpta, efter ju varje medlem kom därtill genom en bjudning, vilken de flesta voro förhindrade att antaga - då vi däremot veta, att »köpenskap och jordagods» m.m. aldrig förhindra någon ifrån att tillhöra den allmänna utvärtes församlingen. Kristus talar således om en hop själar, som genom evangelii bjudning samlats till detta bröllop; och dock säger han, att även bland dem finnas sådana, som sist skola kastas i mörkret utanför. Och vi veta, huru Herren ofta omtalade samma hemlighetsfulla och hemska förhållande, såsom då han säger, att i

bröllopet voro tio jungfrur, som alla med sina lampor gick ut emot brudgummen, men likväl blev hälften av dem till sist utestängda, blott för en brist inuti kärilet - de hade ingen olja. Den, som icke är alldeles försoffad i säkerhet, alldeles »ingått förbund med döden och gjort avtal med dödsriket», måste ju vid sådana Herrens ord stanna i någon häpnad och besinna, att det måste väl vara någon förskräcklig, hemlig fara, efter den milde Herren Jesus talat på detta sätt.

Vad uppgiver nu Herren såsom utmärkande tecken, varigenom de äkta goda grenarna skola skiljas från de odugliga? Det första och väsentliga tecken, han sätter på de sanna trogna, är, att de bära frukt. Märk detta: de bära frukt. – Då blir den viktigaste frågan, vad Herren menar med frukt, med att bära frukt. Många avfärda den frågan helt hastigt och slätt därmed, att det vill säga: de göra goda gärningar. Men vi skola litet bättre skärskåda frågan och undersöka, huru Herren och hans apostlar talat. Det är sant, det är några gärningar, som äro Andens frukter; men det finns ock gärningar, som i det yttre äro alldeles lika med dessa, men som dock icke äro Andens frukter. Skriften gör stor affär av ursprungskällan och grunden till våra gärningar. Den, som vill bedraga sig själv och stanna under Herrens dom, kan låta bli att giva akt på denna omständighet; men icke så en uppriktig kristen, som vill frälsa själen.

Skriften gör skillnad mellan gärningar och frukter. Då aposteln Paulus hade förut brukat ordet: köttets gärningar, säger han dock, såsom dessas motsats, »Andens frukt». Han säger icke då Andens gärningar, utan frukt (Gal. 5:22). Han vill därmed utmärka något, som icke omtänksamt göres av oss efter en viss regel, utan som utflyter såsom en växande frukt av Anden. Det är därför viktigt att på det noggrannaste skilja emellan gärningar och frukt, att åtskilja det, som är våra egna verk, naturens, uppfostrans, ja »lagens gärningar», och däremot vad som är »Andens frukt», eller såsom Kristus här antyder, frukt av föreningen med honom.

För att giva ett livligt exempel på vad som är Andens frukt, låtom oss blott betrakta den första av de Andens frukter, som Paulus på anförda ställe (Gal. 5) uppräknar, nämligen kärleken. Nu har därjämte Kristus själv i samma tal, där våra textord stå, uttryckligen sagt: »Därav skola alla förstå, att I ären mina lärjungar, om I haven kärlek inbördes». Och vi veta, huru Joh. i sitt första brev oupphörligt talar om kärleken till bröderna, såsom det utmärkande tecknet på Guds barn. Vi må då först tala om den broderliga kärleken. Är det icke sant, att mången troende nu redan tänker, vad så många svara, när man talar om denna kärlek: »Vad är det för tecken? kärleken till de troende - den är en alltför lätt sak!

Om någon förbjöd mig att älska dem, det skulle bliva svårt; men att jag älskar dem, som söka Gud, det är alldeles mitt hjärtas behov, det går av sig självt» o. s. v. - Men, min käre broder, icke tycker världen så, icke tycka skrymtarna så, icke tycka Moses' lärjungar så. För alla dessa är det icke någon lätt sak att älska de troende. Att älska någon viss kristen, för något timligt gott, varmed han intagit dem, det kunna de; att älska sitt eget parti, det kunna de; men att hjärtligt älska »alla, som älska och söka Gud», det kunna de icke. De kunna hellre efterapa allt annat i kristendomen, men icke denna kärlek; här bliva de uppenbara genom en djup, ofta fördold, men oförtänt framstickande fiendskap mot de troende, i synnerhet emot dem, som mest nitälska för Kristus och hans ära - en fiendskap, varigenom de med spejande blick uppsöka, omtassa och förstora allt vad felaktigt som kan uppsnappas i de kristnas hop; och åt sådant glädjas de, såsom över ett kärt fynd. Så gör icke kärleken: »han gläder sig icke över orättfärdigheten, men han gläder sig med sanningen; han avundas icke, han uppblåses icke» (1 Kor. 13). Om någon kristen fallit, så lida de andra troende därav, söka överskylla felet, nedtysta talet därom och blott i kärlek upprätta den fallne.

Så gör kärleken, enligt aposteln ord: »När en lem lider, så lida alla lemmarna med.» När nu denna kärlek aldrig ligger i naturen - ty uti all människonatur ligger tvärtom den nu omtalade gamla fiendskapen, ormens fiendskap emot kvinnans säd - så frågas: när erhöill du denna kärlek, som nu är dig så lätt, att han är din andra natur, ditt hjärtebehov? När fick du den kärleken? Var det icke då, när du själv, fördömd och jämmerlig, sökte och fann din frälsning i Kristus? Se då här: det var således en frukt av din förening med Frälsaren. Det var

Andens frukt. Och därför är denna kärlek dig så lätt, att du tycker, att den ingenting betyder, ty du behöver icke arbeta med ditt hjärta, för att tvinga dig därtill; det är icke en lagens gärning, utan en Andens frukt. Se då, vad det är, att icke vandra i bokstavens (d. ä. den trugande lagens) gamla väsende, utan tjäna i Andens nya väsende (Rom. 7:6).

På samma sätt med de troendes allmänneliga kärlek. Då det är hela den mänskliga naturens grundegenskap att leva sig själv, tänka blott på sig, nitälska blott för sig och icke bry sig om andras väl eller ve, så har du genom förening med Frälsaren fått den naturen, att du icke kan låta bli att nitälska för andra. Och om en naturlig ömhet för andras lidande även sätter världen i rörelse för en lekamlig nöds avhjälpande, så är hon dock blind och döv för all andlig nöd, som omgiver henne. Väl kunna skrymtare och fariséer mycket tala om andras ondska och synder, men att i kärlek arbeta på deras omvändelse och salighet, det kunna de icke. Men vad verkar nåden och föreningen med Frälsaren? Jo, att den enfaldigaste människa, ett barn, en tjänstepiga, så väl som den lärde, begynner nitälska för sina medmänniskors allra högsta goda, deras omvändelse och frälsning, antingen med att tala något gott ord till dem eller att sprida, utlåna, påpeka någon bok, samt att i tysta böner anropa Herren för dem.

Hit hörer ock den trons frukt, som David och Paulus omtala: »Jag tror, ty därför talar jag» (Ps. 116:10; 2 Kor. 4:13). Ett rätt troende hjärta kan icke hos sig själv fördölja den himmelska gåvan, utan varav hjärtat är fullt, därav talar munnen. Hela världen är däremot andligen stum; hon kan tala tusende ord om allt annat, men icke om Frälsaren. Skrymtare och lagfromma kunna väl tala om kyrkliga saker samt om andras villfarelser och synder; men icke om Lammet, icke om nåden och trösten i Kristus. Och om man ville med förmaningar förmå dem därtill, så bleve det alltför svårt - det bleve icke av. Men nu, sedan du blivit förenad med Frälsaren, kan du icke finna något kärare ämne. Det, som förut varit dig så svårt, är nu ditt hjärtas behov. Nu behöver man icke förmana dig att i kärlek tänka på andra och vittna om Kristus, utan om man ock ville förbjuda dig det, ja, med vatten och bröd tvinga dig att upphöra därmed, så kunde du icke göra det. Det har blivit ditt hjärtas lust, din nya natur. Men huru och när blev du sådan? Det skedde, när du själv såsom en förtappad syndare sökte och fann din salighet i Kristus. Det är således en frukt av föreningen med honom. Det är en Andens frukt.

Alldeles samma anmärkningar gälla i avseende på din nya lust till allt, vad som är heligt och Gud behagligt, till ödmjukhet, saktnodighet, kyskhet och alla Andens frukter. Du har i alla avseenden fått ett nytt hjärta, ny håg, och detta börjar alltmer visa sig i gärningar, ehuru köttet uti allt strider emot Anden. Märk: det är egentligen dessa nya inre egenskaper, uppkomna genom föreningen med Kristus, samt denna nya, villiga Andens yttringar, som i skriften kallas Andens frukter.

Sådana Andens frukter menade ock Kristus, då han här talar om grenarnas frukt. Han har ock i samma tal uttryckligen nämnt i synnerhet kärleken (v. 12-17), tålmodet (v. 18-21) och vittnandet om honom (v. 27). Detta vittnande åsyftade han ock i v. 16, då han säger: »Jag har bestämt eder, att I skolen gå åstad och bära frukt, och att eder frukt skall förbliva.» Men han upprepar med eftertryck, att dessa frukter skola härflyta av föreningen med honom och av denna bero, då han säger: »Den som förbliver i mig och jag i honom, han bär mycken frukt. Förbliven i min kärlek.»

Se nu, om du ock erfarit och lärt mycket, utträttat och lidit mycket, men dessa frukter, som skriften omtalar, saknas hos dig, då ser du ju med ögonen, att du ännu icke är rätt förenad med Kristus. Dock, om du ändå själv dömer dig och står i ett sökande efter en hel förening med honom, så fattas dig endast, att du icke känner din Frälsare, så behöves endast, att du lär känna, vad du har i honom, och blir rätt försänt i hans översvinneliga kärlek - att du blir »döpt med Ande och eld». Men om du däremot har din kristendom stadgad och tänker fortgå på samma väg, fastän du helt saknar dessa Andens mest utmärkande frukter, då är du sannerligen bland de grenar i vinträdet, som skola borttagas, avskäras, ja, förskräckligt! den milde Herren säger, v. 6, att de »kastas i elden, och de brinna». – Herren själv har sagt det.

Men nu frågas: Äro de goda grenarna alldeles rena? De hava kärlek och alla Andens frukter, äro de icke då rena från allt ont? – Annat säger här Kristus. »Var och en gren som bär frukt, den rensar han, att den må bära mera frukt.» Här ser jag, att samma själar, som Herren gillar och omtalar såsom goda, fruktbärande grenar, dock icke äro alldeles rena i sig själva. Många kristna sammanblanda detta, så att de mena, att fruktbärandet skall innebära renhet från allt ont; men detta är två olika saker. Likasom en god och dyrbar gren, som bär ädla frukter i rikt mått, likväl kan på samma gång hava några torra kvistar på sig, eller vattenskott, som blott suga must, och vilka böra borttagas; så kan en kristen vara levande och trogen, rik på kärlek och alla Andens frukter och likväl därjämte icke blott hava sin del i det allmänna syndafördärvet, utan ock vara behäftad med något visst förargligt fel, någon oart, som måste ideligen korsfästas och dödas, men som ändå beständigt till någon grad följer honom. Men han är likväl en helt annan än dessa oäkta grenar, som icke bära någon frukt.

Mången naturmänniska kan vara mindre felaktig, d. ä. hava en hyggligare natur, men är dock på samma gång hel och hållen död och ofruktsam. Märk då här: att du icke är helt ren från synder och oarter, utan dagligen måste lida av sådana, det skall icke fördöma dig, så länge du ändå står i förening med Frälsaren. Du märker ock, att du genom denna förening även har de utmärkande frukterna, oaktat all din skröplighet och fastän du aldrig kan bli nöjd med dina frukter; men är du förenad med Kristus, så är du likväl en »ny skapelse» (2 Kor. 5:17). Och ännu en gång sagt: alla dina brister och orenligheter skola då icke fördöma dig. Nej, det är intet folk, som så mycket känner och lider över syndaorenligheten hos sig, som just de trognaste kristna; men de äro dock på samma gång i Kristus rena och för Gud täcka och dyrbara grenar i det vinträdet.

Men nu - vad gör då den himmelske vingårdsmannen med de grenar, som bära frukt? Herren säger: »Var och en som bär frukt, den rensar han, att den må bära mera frukt.» – Märk: »den rensar han». Det är ett ganska kort ord, men mycket långt och kännbart i erfarenheten. Den goda grenen rensar han. Det är det andra tecknet på de goda grenarna. Den gren, som icke bär frukt, rensas icke, den får växa fritt och såsom det vill sig, ty den skall blott brännas. Men den som »bär frukt», den skall skötas, och den rensar han. Huru sker nu detta? Kristi antagna bild är lärorik. Han talar om en trädgårdsmästares sätt att rensa. Detta sker icke med vatten, utan med en kniv och en »skrapa», varmed torrt ris, moss, överflödiga kvistar och blad, som blott hindra de goda grenarnas fruktbarhet, bortrensas. Detta tyder ganska väl på, vad de trogna erfara. Känna vi icke ofta denne trädgårdsmästares kniv? Känna vi icke under ordets hörande, huru detta tveeggade svärdet skär i vårt inre, och huru det i synnerhet angriper de skröpligheter och oarter, varmed vi äro mest behäftade? Vidare, när vi varit försumliga i Herrens verk, kallsinniga och olydiga emot Herren, huru bliva vi icke invärtes skrapade genom Andens bestraffningar!

Det är den hulde vingårdsmannen, vilken vandrar i sin örtagård, som gör, att vi icke gärna en enda dag få vara nöjda med oss, utan bliva beständigt invärtes straffade; »tukta mig och mina njurar om natten», säger David. Där den helige Ande bor, kan det omöjligen vara annorlunda; ty det är ju omöjligt, att icke han skulle finna orenligheter i oss - och lika omöjligt, att han icke skulle angripa och straffa dessa, där han bor och verkar. Men vad som nu icke uträttas med dessa inre bestraffningar, genom ordet, det gör den trofaste Herren med utvärtes ris och plågor, sorger och vidrigheter eller, såsom Petrus säger, »mångahanda prövningar, om så måste vara». Korteligen, ett himmelens barn skall rensas. Aposteln säger: »Den Herren älskar, den agar han, och han gisslar var och en son, som han upptager. Om I ären utan aga, av vilken alla hava blivit delaktiga, så ären I oäkta och icke söner. All aga synes för tillfället icke vara till glädje, utan till sorg; men sedermera bär hon rättfärdighetens fridsfrukt för dem, som genom henne blivit övade» (Heb. 12).

Märk, detta är ändamålet. Han »plågar icke människorna av hjärtat», utan endast »om så måste vara»; såsom Kristus här säger: Han rensar den goda grenen, att den må bära mera frukt. Detta är det goda ändamålet. Han vill, att en ädel och dyrbar gren, som bär goda frukter, skall bli ännu mera fruktbärande och härlig. Och Gud vare lov! vi se ju, att detta även uträttas med agan. Säg vi icke här och där en kristen, ganska upplyst och rättsinnig, hos vilken vi dock med ledsnad anmärkte en viss maklighet och andlig ofruktbarhet? Men

oförmodat såg vi honom drabbas av en djupare sorg eller olycka eller en svår invärtes anfäktning, så att vi ängslades därvid; men när han utkom från denna bedrövelses ugn, var han en helt annan, en allvarligare och i alla goda gärningar mer fruktsam kristen, Och huru känna icke vi alla, som stå under Herrens skötande, att så snart någon större sinnlighet, fåfänglighet, egenkärlek eller dylikt börjat intaga oss, så hava vi snart en ny bedrövelse, vilken då åter bringas oss till besinning! Och när Herren åter tröstat vårt hjärta, befinna vi oss såsom efter ett uppfriskande bad och börja med ny flit löpa hans budords väg. De, som blivit vana vid denna trofasta faderstuktan, kunna omsider själva förutsäga, när de hava att vänta en ny aga. Så bestämt är det, att de goda grenarna skola rensas. Herren har en helig nitälskan om de själar, som han bereder för himmelen; han vill hava dem mer och mer rena och fruktbärande; då däremot andra få uppväxa helt fritt och efter köttets behag. Så säger Herren i bibelns sista kapitel: »Den orättfärdige fortfare att göra orätt och den orene att orena sig; den rättfärdige fortfare att öva rättfärdighet och den helige att helga sig.»

Vi skola därför besinna, vad ock redan är sagt, att detta rensande är ett tecken, ett viktigt tecken på de goda grenarna - i synnerhet detta invärtes rensande, denna Andens tuktan i hjärtat. Utvärtes bedrövelser kunna även de ogudaktiga lida; men denna inre tuktan av Anden, varigenom man aldrig får vara nöjd med sig själv, utan beständigt blir straffad för sina brister och syndaoarter och därför också beständigt behöver ligga vid evangelii tröstekälla, det är ett så märkvärdigt tecken på de troende, att då de ofta för sina brister icke kunna se sina frukter, kan dock denna tuktan förråda, att de höra till de grenar, som Herren vårdar sig om. Däremot, när en människa, som också tyckes vara en kristen och verkligen är något annat, än en vanlig världsmänniska, likväl får vara lugn och nöjd med sig, ja, så stark och förträfflig, att hon lider mera av andras fel än av egna, så är blott detta ett betänkligt tecken, att hon icke hör till de grenar, som Herren rensar - att hon icke har Herrens Ande; ty, såsom förut sades, är det ju omöjligt, att Guds rene, helige Ande icke skulle finna något att straffa, om han bodde i hennes hjärta. Och apostelns ord är bestämt: »Om I ären utan aga, av vilken alla hava blivit delaktiga, så ären I oäkta och icke söner.»

Vi vilja i nästa artikel betrakta de följande verserna. Måtte emellertid Herrens Ande få fästa i våra hjärtan vad Herren här sagt oss, att vi aldrig glömma det, och att de trogna måtte få någon fastare visshet om sin saliga förening med Frälsaren (1 Joh. 4:13); men måtte däremot de, som ännu sakna den, icke få någon ro, förrän de komma i samma förening med honom och så börja att bära de frukter, som skriften omtalar! Då skola vi, med all vidlådande orenlighet, likväl i trons rättfärdighet vara rena för hans ögon. Amen.

– C-O Rosenius

(Trettonde årgången, år 1854)

© Pietisten 2025

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com